

UKRAINIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
UKRAINIEN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
UCRANIO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Tuesday 3 May 2005 (morning)
Mardi 3 mai 2005 (matin)
Martes 3 de mayo de 2005 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Подайте коментар на **один** з нижчеподаних текстів.

1. (a)

Це була манесенька на зріст, тоненька, голубоока, з шапкою густих русявих кучерів на круглій голівці дівчинка років тринадцяти-чотирнадцяти. Вона приносила мені щонеділі сорочки, котрі мачуха її порядилася мені прати, й кожного разу, коли вона вбігала до мене, весела, заквітчана, з бунтом білих сорочок у руках, я радів їй, як радіє хіба в'язень снопові
 5 ясного проміння, що впаде несподівано на віконце його темного льоху, як радіємо ми всі першому дню весни. Не пам'ятаю тепер, як її прозивали – я прозвав її «проліском», можливо, що я й тоді не знав, як її охрещено, бо навіть мачуха ніколи не згадувала її ймення, а вживала яке-небудь прізвище. Прізвищ же тих мала дівчина без ліку, без кінця; можна напевне сказати, що мала їх стільки, скільки мала родичів, знайомих, товаришок чи
 10 ворогів, і коли б хто наважився звити їй вінок, відповідний тим прізвищам, то вплив би туди й нехворощі, й чортополоху, й польові зірки, й дві-три троянди, й будяка. Кожен кидав цій дитині вулиці чи з ласки, чи з серця прізвище, кожен тулив їй який-небудь епітет, кожен лічив своїм обов'язком чи приголубити злегенька, чи штовхнути добре, і вона приймала все те від людей без ворожнечі, без досади, як цілком заслуговану плату за свою «дурну» та
 15 «нікчемну» вдачу, а потім сама оповідала про ті свої пригоди, що призвели її заробити нове прізвище.

– Мачуха називає мене «моє нещастячко», а воно таки й правда: перевесниці мої вже давно пособляють у хазяйстві, а я не здатна ні на віщо, – оповідала вона мені.

– Ти ж бо пособляєш, – спробую було заспокоїти її.

20 – Авжежте! – засміється вона, немов я або дурницю сплескав, або поглузував із неї.
 – Векла мене сьогодні «задрипанкою» обізвала, бо, дивіться, одежа на мені так і «горить», – оповідала вона другим разом. – Прохожающа мене «зірочкою» назвала, мабуть, через те, що я в новому платочку була. Іду я, а Максим гукає: «Мишача мати», а за ним і Онуфрій: «Мишача мати» – це їм досадно, що я мишку випустила на волю. Дядько
 25 Спиридон мене «завірюхою» через кучері продрознили, а тітка Устя – «карамболею», що я така погана на виду.

– Хто ж тобі сказав, що ти погана? – дивувався я не раз, задивляючись на її ясні оченята та високе чоло. – Ти не погана.

– Авжежте! Як завірюха! – зарегочеться вона на всю хату, спішно ховаючи свої
 30 рясні кілечки під міткалеву хусточку, і скільки б я не впевняв її, що золоті кучері її нічим не нагадують завірюхи, я не міг примусити викинути геть із думок той образ, що вона являла замість себе. Здавалося, немов ця дитина провела увесь вік свій у хатині, заставленій нездатними дзеркалами, що відбивали її обличчя то розтягненим на добрий лікоть, то витягненим вздовж на всю стінку, то перекривленим, то рябим, то ще не знать як скаліченим,
 35 і коли випадково їй траплялося углядіти свій дійсно гарний образ, вона вже не хотіла йняти віри власним очам. Правда, всі хиби ті, які бачила у неї насамперед мачуха, а з її легкої руки й сусідки, не смугили дівчини: сама себе вона не винуватила, а нарікати на Бога за те, що судив їй таку нікчемну вдачу, не спадалося тим паче на думку. «Якою народилася, така й є», казала вона іноді, коли гудили чи вихваляли її люди, і це, гадаю, була та єдина
 40 думка, до якої вона якось раз, може, після гірких сліз, після даремного змагання з своєю вдачею, доміркувалася й яка пособляла їй спокійно заснути після докорів мачухи, додавала охоти блукати по лісі, бігати понад річкою, співати, гратися, коли її мачуха вижене з хати, й підтримувала цим її маленьке немічне тіло.

Любов Яновська Пролісок 1900

1. (б)

Хмари кругом облягли...

Гекзаметр

- Хмари кругом облягли – і поле у тінь уступило.
Птаство веселе примовкло. Затихнули, зщулились трави.
Тільки берези смутились. За ними вербиці хитнулись.
Винирнув вітер з діброви й курними шляхами понісся,
5 наче той кінь, що зірвався й тіка від пожежі. Далеко!
Вже він далеко забіг, а йому, вороному, здається:
велет жене-здоганяє, гриви огню розпустивши.
Так той вітер шалений, вістун громогніву і зливи,
десь аж в байраки забіг і знесилений впав там на землю.
10 Слідом за ним із діброви дрібночервонеє листя
кинулось, вихром заграло, мішаючись, наче у танці.
Кружляння те довго носилось, з тишею гралося плавко –
вгору, все вгору, аж поки не бризнули краплі важкії
і шум не почав наближатись. Різнуло по хмарах і згасло!
15 Тут щирозлотне мигтіння пішло коливатись додолу –
вниз та униз осідало, мішаючись наче у танці.
І, обкрутившись востаннє, з них кожне лягало на землю,
кожне на місці своєму, немовби на сон віковичний.
Блиснуло вдруге – регіт із грудей десь гряхнув у горах!
20 Тріснуло, струхло і стихло... Лиш шум все шумів рясношумний,
шум, що його все б і слухав. Свіжо стало, так ясно...

Павло Тичина Вітер з України 1921